

ANTONIA HODGSONOVÁ

ĎÁBEL
V
Marshalsea

Přeložil Martin Urban

ARGO

ANTONIA HODGSONOVÁ

ĎÁBEL
V
Marshalsea

Z anglického originálu *The Devil in the Marshalsea*,
vydaného nakladatelstvím Hodder and Stoughton
v Londýně roku 2014,
přeložil Martin Urban.

Pro české vydání dle anglického originálu
graficky upravil a sazbu zhotovil Libor Batrla.

Odpovědný redaktor Miloš Urban.

Korektury Marie Černá.

Technická redaktorka Saša Švolíková.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz,

roku 2022 jako svou 4808. publikaci.

Vytiskla tiskárna Těšínské papírny.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-3705-7

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383

E-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v přátelském knihkupectví

www.kosmas.cz

Kapitola první

„Máš z pekla štěstí, Tome Hawkinsi.“

Zazubil jsem se na muže na protější lavici. Byl teplý zářijový večer, měšec jsem měl po několika měsících opět naditý a právě jsme našli volný stůl v jedné z nechvalně proslulých londýnských kaváren. Život nemohl být o nic lepší. „Štěstím to nebylo,“ zkusil jsem překřičet kravál.

Dávný kamarád Charles Buckley na mě vrhl pohled, který jsem během let viděl tolikrát: z jeho hlubokých očí vyzařovalo podráždění a nesouhlas, ale i náznak pobavení. Spokojeně jsem se opřel a zapálil si dýmku. Jedním z největších potěšení mého života bylo Charlese rozesmát v situacích, kdy by měl zachovat vážnost.

Kolem našeho stolu prošla posluhovačka, hezká dívka jménem Betty s černými kadeřemi zkroucenými do drobných prstýnků a kůží barvy pražených kávových zrn. Kývnutím jsem ji přivolal a objednal misku punče.

„Misku kávy,“ opravil mě Charles. „A pak domů. Dal jsi své slovo, vzpomínáš?“

Nenápadně jsem Betty vtiskl do dlaně šilink. Bylo dobré mít opět peníze a moci je utrácet. „Kávu. A misku punče. Máme co slavít,“ řekl jsem a Charlesovy námitky odbyl vznešeným mávnutím ruky.

Betty povytáhla obočí. V kavárně Toma Kinga se slavilo pouze ze dvou důvodů – po vítězství v hazardní hře a po vyléčené kapavce.

„Dnes večer jsem vyhrál deset liber v kartách,“ vysvětloval jsem kvapem, ale Betty už davem proplouvala vstříc konvicím na kávu zavěšeným nad krbem. Když jsem se zase otočil, Charles si držel hlavu v dlaních.

„Co si s tebou mám počít?“ sténal mezi prsty.

Rozhlédl jsem se po podélné místnosti s nízkým stropem a vdechoval výpary kouře, kořalky a potu. Až si v noci u sebe pověším kabát na hřebík, bude moje malá mansarda ráno čpět úplně stejně. „Jednu misku punče, Charlesi. Jen jednu! Abych mohl zapít svůj dnešní hráčský um.“

„Um?“ Spustil ruce podél těla. Na Charlesově tváři se usadil příjemný shovívavý výraz, rysy měl pečlivě uspořádané jako kusy nábytku v přijímacím salónku. Na tomto obličejí nebylo pro rozhořčení místo, ale snažil se, co mohl, aby nepatrně vykulil černé oči. „Um? Vsadil jsi úplně vše na jedinou kartu! Vsadil jsi poslední čtvrtenci! To není um, to je...“ Bezmocně pokrčil rameny. „To je *bláznovství!*“

Nepřel jsem se s ním. Charles odmítal uvěřit, že hazard není pouze o štěstí – dílem proto, že sám byl tak mizerný hráč. Nemělo význam mu vysvětlovat, že tři čtvrtiny z chlapů v té přetopené herně plné kouře jsem znal a hrál s nimi už tolikrát, že jsem se v jejich silných i slabých stránkách vyznal lépe než v těch svých. Nemělo význam vysvětlovat, že i přiopilý jsem si pamatoval každou zahraniou kartu a vmžiku si dokázal spočítat své šance. Abych byl spravedlivý, na Charlesových slovech něco pravdy bylo – skutečně jsem při poslední sázce ohavně riskoval, ale neměl jsem na výběr. Závisel na tom můj život.

Toho rána totiž ke mně do pokoje vtrhl spolu s dalšími třemi věřiteli můj bytný a ukázal mi zatykač za nesplacení dvaceti liber na nájemném a další pohledávky. Na jejich částečné uhrazení mi milostivě ponechali pouze jeden den. Pokud bych večer nezaplátil, byl bych zatčen a uvržen do vězení.

Tehdy jsem měl pro strach uděláno. Byl jsem pětadvacet let star a smrt mi připadala jako něco vzdáleného, zahaleného v mlze. Ale

znal jsem tři muže, kteří loni museli do vězení pro dlužníky. Jednoho tam zabila horečka, druhého během hádky pobodali, měl namále. Třetí vcházel do vězení jako tlustý veselý chlapík, po půl roce z něj vyšel jako šedovlasý koktající kostlivec. Odmítl vypovědět, co se mu přihodilo, a když jsme na něj tlačili, objevil se mu v očích výraz, který napovídal, že by raději zemřel, než aby o tom promluvil.

Dopoledne jsem se rychle oblékl a vyběhl do probouzejícího se města, abych si vybral vše, co mi kdo dlužil, a požádal o půjčku každého, kdo mě napadl. Když to nestačilo, zastavil jsem vše, co mělo nějakou cenu, až byly stěny mého pokoje obnažené jako panna o svatební noci. Uchoval jsem pro sebe pouze dva hodnotné předměty – dýku na ochranu a ten nejlepší oblek, kterým jsem klamal okolí. (Trocha naparování a pár zlatých knoflíků dokáže v Londýně otevřít nejedny dveře.) Mí věřitelé požadovali navrácení poloviny dlužné částky jako důkaz, že se brzy shledají i se zbytkem. Se západem slunce jsem spočítal, co jsem dal dohromady: dvě guiney a hrst pencí. Sotva čtvrtina potřebného obnosu.

Okolnosti mě tedy donutily k tomu, čemu jsem se celý den vyhýbal – požádat o pomoc Charlese. Během studií v Oxfordu jsme si byli blízcí jako bratři, ale během posledních pár let naše přátelství skomíralo. Z bývalého spolustrůjce lumpáren se stal reverend Charles Buckley, ctihodný a rozvážný pán, který o odpoledních kázal okouzleným starým dámám v kostele sv. Jiří na Hanover Square. Na tom jsem neshledával nic špatného do doby, než mi začal dávat kázání ohledně mého chování. Já přece nejsem žádná okouzlená stará dáma. Pak jsem se s ním viděl až po několika měsících.

Charles žil u svého mecenáše sira Philipa Meadowse ve velkém domě poblíž St James Square. Od pronajaté mansardy jsem to k němu neměl nikterak daleko, ale po Picadilly se mi kráčelo pomalu a ztěžka. Zajídala se mi představa, že bych měl Charlese obtěžkat svými strastmi, a co bylo ještě horší... věděl jsem, že by mi to ihned prominul. Byl jsem na pokraji pocitu hanby, což nebylo nic příjemného.

Naštěstí poté, co jsem vylíčil ošemetnost své situace, mě Charles vyplísnil tak zhurta, že jsem na hanbu zapomněl, a na oplátku ho zahrnul nadávkami za jeho proklaté puritánství.

„Pro rány boží, dej sem ten zatykač!“ utrhł se na mě a dal se do čtení. Překvapeně hekl. „Máš jít do Marshalsea. Musíš přece vědět, že sir Philip tam zastává úřad rytíře maršála.“

Musím? Zamračil jsem se. Většinou jsem Charlese přestával poslouchat, když líčil svého význačného mecenáše sira Philipa, ledaže by zmínil jeho dvě nejstarší dcery. To mě vždy probralo z letargie. „To vězení mu patří?“ dohadoval jsem se.

„Patří králi,“ opravil mě Charles rozržitě, stále začtený. „Sir Philip ho spravuje královým jménem. Tedy, najímá si služby ředitele... Bože můj, Tome... dvacet liber? Ty těm lidem dlužíš *dvacet liber*? Tolik si já nevydělám ani za půl roku.“ Mžoural na zatykač, jako by doufal, že se uvedená částka pod jeho pohledem umenší.

„V Londýně je drahé živobytí.“

Ukázal na zlaté knoflíky na mém obleku. „Ale nemuselo by.“

Další kázání. „Nu dobrá.“ Vyrhl jsem mu zatykač z rukou a nacpal si ho do kapsy. „Pomůžeš mi, když budu od této chvíle nosit hnědé punčochy a fádňní nohavice ke kolenům?“

Charles se proti své vůli rozesmál. „Jistěže ti pomůžu.“ Z police vysoko na stěně sejmul kovovou truhličku, odemkl ji a vysypal z ní hromádku mincí. „Bude to stačit?“

Rychle jsem je přepočítal. Skoro čtyři libry. I kdybych si vzal vše do poslední pence, před vězením mě to neuchrání.

„Ještě bych mohl něco najít,“ prohlásil Charles ustaraně. Rychle se rozhlédl po svém majetku a s přimhouřenýma očima odhadoval jeho hodnotu. „Ale může to chvíli trvat.“

Nyní už k tomu skutečně došlo: hanbil jsem se. „Mince si vypůjčím, nic víc,“ prohlásil jsem jako mučedník. „A také to vrátím, Charlesi, máš mé slovo. Doufám, že ještě dnes v noci.“

Ale žádné velké štěstí mi nepřálo. Za pět hodin u herního stolu jsem střídavě vyhrával a prohrával, na deset liber požadovaných

věřiteli ne a ne dosáhnout. Charles, který trval na tom, že mě doprovodí, přecházel sem a tam nebo seděl v rohu a okusoval si nehty, případně se nakrátko někam vzdálil, vrátil se a zase odešel. Připozdívalo se, když jsem prohrál šestkrát za sebou a zůstávalo mi jen něco málo přes pět liber – tedy méně, než s kolika jsem přišel. Hrál se farao a já s každou další hrou zvyšoval sázky. Pokud bych správně vsadil na poslední kartu, bral bych dvojnásobek vkladu.

Kdybych ale vsadil na špatnou kartu, přišel bych o všechno.

Charles se mi zjevil po boku a zašeptal mi do ucha: „Proboha, Tome, pojďme pryč.“ Natáhl se ke zbývajícím pěti libram a začal je přitahovat k sobě. „V tom vězení budeš potřebovat každou penci.“

Zadržel jsem mu ruku a peníze opět posunul doprostřed stolu. „Poslední sázka. Pět liber na královnu. Bůh jí žehnej.“

Rozdávající se usmál. Charles si zakryl rukou tvář. „Všechno prohraješ,“ zaúpěl.

„Nebo zdvojnásobím,“ namítl jsem. „Důvěřujte mi, pane Buckley.“

Vsadili si i ostatní hráči. Rozdávající položil prst na paklík karet a dvě vytáhl. Srdce mi v hrudi bušilo jak o život. Bože, jak jsem tohle miloval, ty vzrušující pocity naděje a strachu propojené v jediném okamžení! Čekání na výsledek, ať už příznivý, nebo neblahý. Rozdávající obrátil první kartu, s níž se prohrává. Srdcová pětka. Hráč vedle mě potichu zaklel.

A nyní karta, s níž hráč vyhrává. Zatajil se ve mně dech. Rozdávající ji obrátil lícem vzhůru.

Kárová královna.

Oddechl jsem si a s úlevou se rozesmál. Byl jsem zachráněn.

Betty se k nám vrátila s kávou a za ní kráčela sama Moll Kingová, naše milá hostitelka, která nesla menší misku punče. Na nápisu nade dveřmi stálo, že majitelem kavárny je Tom King, ale provozovala ji Moll. Dodávala děvčata, kupčila s kradeným zbožím, za úplatku vyzrazovala tajemství, a dokonce – tu a tam – nalévala hostům kávu.

Mávnutím ruky Betty zahнала a usadila se vedle mě na lavici, políbila mě na tvář a zlodějskými prsty mi přejela po stehně. Charles usazený naproti na ni zůstal zírat s otevřenými ústy. S širokým hranatým obličejem, dlouhým nosem a nezdravě vypadající pletí nebyla Moll žádná krasavice, a přestože jí bylo teprve třicet, už jí měkly a povolovaly rysy. Ale měla fištrón a chytré černé oči schopné v okamžiku rozeznat, na co druhý myslí. Miloval jsem ji – tedy pokud jsem si to mohl dovolit.

„Doneslo se mi, že jsi dnes vyhrál v kartách,“ zaševelila. „Dovol, abych ti pomohla výhru utratit...“

Jindy bych svolil, tuto noc ale ne. Všechny peníze musely zůstat v měšci. S jistou neochotou jsem se odtáhl. Moll měla ruku v mžiku přehozenou přes opěradlo. „A kdopak je tohle?“ zeptala se a ukázala bradou přes stůl.

„Tohle,“ máchl jsem rukou, „je reverend Charles Buckley.“

„Je mi ctí,“ řekla Moll s pohledem upřeným na jeho sněhobílý kolárek a kvalitně ušitý černý kabát. *Ale kapsy má prázdné*, mohl bych dodat. „Tom o vás často mluví.“

Charles překvapeně odložil misku s kávou. „Skutečně?“ Usmál se na mě. „A co o mně povídá?“

Moll si nalila do sklenice punč. „Říká: Díkybohu, že tu Charles není a nevidí, co právě provádím.“ Pozvedla sklenici a přitukla si se mnou.

Dnešního večera byla kavárna plná ukřičených návštěvníků. Ostatně jako pokaždé. „Facky, fikání, fajnový kafe,“ takhle Moll hovořila o svém podniku jako hrdá trhovkyně vychvalující své zboží. To, co se odehrávalo jen v temných zákoutích většiny kaváren, tady měl každý na očích: kuly se pikle, uřezávaly plné měšce a rozepínaly kalhoty. Jen pánbůh ví, co se dělo v temných zákoutích Mollina podniku... zbývalo vůbec ještě něco? Zanedlouho se muži odpotácí domů, a v případě, že budou stát o společnost, zamíří do bordelu na náměstí. Přítomné holky se vrátí k práci – ty šťastnější do pronajatého pokoje poblíž, ty ostatní zpátky do temných smradlavých uliček v okolí Strandu.

„Tome,“ řekl Charles potichu, když Moll vytahovala z kapsy dýmku. „Měli bychom jít.“

Měl pravdu. Vysedávat tady s deseti librami v měsci bylo lehkavázné. „Nejdřív dopijeme punč.“ Zbývala ještě polovina misky a byl nejvyšší čas, abych přestal plýtvat penězi.

Charles povstal a sejmul z věšáku na stěně svůj klobouk. „Já ale jít musím. Sir Philip o půlnoci uzamyká dům.“

Moll se na něj při zapalování dýmky krátce usmála. „Ale pane, k nám chodí i chlapi, co si se zámkem poradí...“

„Díky, Charlesi,“ přerušil jsem ji spěšně. Vstal jsem a popadl ho za ruku. „Co ti dlužím, vrátím. Přísahám.“

Položil mi ruku na rameno a zadíval se mi zhluboka do očí. „Bůh ti dal znamení, Tome. Dnes tě uchránil od vězení. Máš možnost začít znovu. Dostav se zítra ráno k nám. Promluví se sirem Philipem, a uvidíme, jestli bychom pro tebe našli nějaké místo...“

„Zítra.“

Zářivě se usmál, pak se poklonil Moll a odešel. Sledoval jsem, jak se proplétá mezi židlemi a stoly, a náhle pocítil nutkání odejít s ním, tak jak požadoval. Celý život mi Charles dával moudré rady. Jenže z jakýchsi nepochopitelných důvodů jsem je nedokázal vyslyšet.

„Zítra,“ řekla Moll.

Nepřítomně jsem se zamračil.

„S tebou je to pokaždý zítra, Tome.“ Upřeně mě pozorovala, bradu si podepírala rukou. Věděl jsem, že patřím mezi její oblíbence: podle všeho jsem byl dostatečně pohledný a také dobrý zákazník, pokud jsem měl prostředky. A pokud ne, měl jsem v zásobě spoustu informací zaslechnutých u karetních stolů, kde jsem sedával spolu s lordy, zloději a politiky. Většinou to byly bohapusté klevety, ale Moll věděla, jak je prosít, aby v sítu zůstalo zlato. „Těší mě, žeš uniknul vězení. A zejména Marshalsea. Jeho ředitel je netvor...“

Ozvala se velká rána následovaná hlasitými posměšky od vedlejší lavice – to na podlahu sletěla velká miska, kde se roztříštila

na tisíc kousků a vytvořila rudou lepkavou kaluž rozlitého punče. Parta učedníků s postříkanými punčochami okřikla jednu z holek, která misku shodila. „Couro hloupá, tohle zaplatíš,“ zašklebil se jeden učeň a popadl ji za vlasy.

„*Pánové*.“ Moll se zvedla z lavice. Večer většinou docházelo k šarvátkám, ale neměly drahného trvání; stačilo, aby Moll přivolala několik chlapů, pod sukní také nosila dlouhý nůž. Jednou jsem se o něj řízl do ruky, když jsem šmátral po něčem hebcím. Učedníci se s omluvou uklonili a objednali si další punč.

„Nemůžeš přece pracovat pro zazobance jako sir Philip,“ prohlásila Moll, když se opět posadila. Dlouze potáhla z dýmky. „Přijď zítra za mnou. Najdu ti práci.“

„Co máš na mysli?“

Většina návrhů, které mi předestřela, by mě dostala do vyhnanství nebo na šibenici. Přesto jsem musel uznat, že už jsem se flákal příliš drahnou dobu, přičemž jsem spoléhal zejména na svůj šarm a štěstí. Možná bych přece jen *měl* jít k Moll do služby. Po všech těch dnešních peripetích by se mi líbilo mít pro jednu nějaký záměr. Žít na hraně života a smrti, vše záleží na vytažené kartě; neodolatelná sázka pro hazardního hráče.

„Zítra to promyslím,“ řekl jsem. „S novým králem přijdou nové příležitosti, noví mecenáši... Napadlo mě zkusit něco napsat.“

Polekaně na mě civěla. „Netřeba podléhat panice, drahoušku.“

Dopil jsem punč, vstal a měl se k odchodu. Moll mě šla vyprovodit, vykouřenou dýmku odhodila na stůl. Ta se odrazila od desky a s rachotem dopadla na podlahu. „Musím na čerstvý vzduch,“ řekla, čemuž jsme se oba zasmáli. V Covent Garden nebylo čistého nic, zejména v tuto pozdní hodinu.

Ve dveřích se opřela o futro a zahleděla se k náměstí; královna obhlížející svůj lovecký revír. Shledával jsem na ní cosi magického. Její kavárna nebyla nic víc než polorozpadlá bouda. Ale když jste byli uvnitř a středem pozornosti byla Moll, připadalo vám, že se kolem vás točí celý svět.

Zvedla tvář vstříc obloze. „Černá jak ďáblova řít. Budeš potřebovat světloňoše.“ Ostře hvízdla, načež z temnoty vyběhlo hubené stvoření, kterému zpoza pomačkaného tříroháku splývaly tmavé kadeře. Se sklouznutím po zemi před námi zastavil, v ruce nezapálenou louč.

„Jsi tu sám, rošťáku?“ zeptala se Moll. Popadla ho za bradu, aby si ho mohla lépe prohlédnout. „Tebe neznám, nebo ano?“

Někteří hoši by pod jejím hrůzu nahánějícím pohledem vykoktali i to, co nevědí. Jenomže tenhle jí pohled neohroženě oplácel. „Čekají mě u divadla na Drury Lane. Hra bude brzy končit. Kam to bude?“

„Kam to bude, *paní Kingová*,“ opravila ho příkře Moll, potom se usmála. Jako mladá sama svítala lidem na cestu. „Posviť váženému pánovi do Greek Street.“

Otočila se k boudě. Z chvilkového popudu jsem ji popadl za paži a přísál se jí ke rtům; ucítil jsem kouř, brandy a náznak sladkých pomerančů. Zahihňala se, polibek opětovala, načež se mi ihned v žilách rozproudila krev. Právě kvůli *tomuhle* bych tu s ní meškal i se stovkou zatykačů vypsanych na mou hlavu. Vzpomněl jsem si, kdy jsme se takhle líbali naposledy – té noci, co zemřel král. Před čtvrt rokem. Myslel jsem, že svět se potom změní. Samozřejmě se nic takového nestalo. Moll sjela rukou níž.

K mému měšci.

Chytil jsem ji za zápěstí a ruku jí odtáhl. Unaveně se usmála. „Jen tě zkouším. Copak bych mohla okrást jednoho ze svých oblíbenců, *reverende*?“ Vklouzla do chatrče dřív, než jsem stačil odpovědět.

Hoch si třel ústa, aby zakryl úsměv. Zamračil jsem se a hodil mu penci. „Zapal louč.“

Učinil, jak jsem řekl, louč přidržel u plamínku lucerny zavěšené vedle dveří. Jak se smola rozhořela, ozářila mu obličej oranžovým světlem.

„Proč vám řekla ‚reverende‘?“ zeptal se. Nakrčil nos. „Jste snad černokabátník, či co?“

Či co? Reverend byla přezdívka, kterou mě Moll škádlívala, protože znala mou minulost. Ukázal jsem na svou modrou hedvábnou

vestu, skořicově hnědý kabát a krátké nohavice. „Vypadám snad jako černokabátník?“

Pokrčil rameny, jako by tím chtěl říct, že uvěří komukoli cokoli. Gesto značilo únavu a pro tak mladá ramena bylo nepatřičné. Takto dopadali chlapci, kteří uprostřed noci provázeli zhýralce a děvky do postelí. Naprosto tím pozbyli nevinnosti. Nuže, v tomto městě se daly vydělávat pence i horšími způsoby. Kluk se otočil a klusem vyrazil k Soho s loučí nad hlavou. Přirazil jsem si třírohák pevně na hlavu a spěchal za ním jako loď, která následuje Severku do domovského přístavu.

Nevrle jsem nad sebou zapochyboval. Opravdu stále připomínám duchovního, navzdory svému parádnímu ošacení? Neveselou představu jsem obracel v hlavě ze všech stran. Už jako chlapci – mladšímu, než byl tenhle malý dareba běžící přede mnou – mi říkali, že jsem předurčen ke dráze duchovního, nastoupenou mým otcem reverendem Thomasem Hawkinsem, ThDr. (Vidíte. Mám po něm i jméno, takže bych mohl jednoho dne snadno pokračovat v jeho šlépějích.) Jenže přání nebylo vyslyšeno. Vždy jsem v hloubi duše věděl, že se na dráhu duchovního nehodím. Problém byl, že jsem netušil, k čemu se vlastně hodím. Viděli jste někdy dítě, které se odmítá nechat krmit? Odvrací tvářičku a křičí: *ne, ne, ne*. Přesně takhle jsem se cítil, když jsem měl rozšířit řady církevních hodnostářů. Nezáleželo na tom, jak často mi otec přikládal lžičku ke rtům. Jak často mi chtěl silou nacpat do hrdla smysl pro povinnost, čest a mravy. *Ne, ne, ne*.

Byl jsem tak pohroužen do svých myšlenek, že jsem si sotva všiml, že jsme přešli ulici Long Acre. Okolní ulice byly ztichlé – pro někoho už se připozdilo, pro jiného zase bylo brzy. Odbočili jsme a potom nejspíš ještě několikrát – nakonec do temné úzké uličky. Staré dřevěné domy se znaveně opíraly jeden o druhý, jejich horní vykloněná patra čněla téměř na druhou stranu uličky. Jeden už se zhroutil. Většinu dřeva lidé rozebrali a na místě ponechali jen hniјící konstrukci připomínající kostru tyčící se vstříc noční obloze.